

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15Co/65/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240489
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112240489.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16C 410/2012-57 zo dňa 10.6.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. (ďalej aj „žalobkyňa“) poskytuje okrem iného aj úvery vrátane úverov spotrebiteľom. Úver poskytla aj H. F. (zmluva č. 2280661), U. F., K. P., P. R., X. I., B. I., W. Q., Q. E. a B. Q..

Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s. bolo H. F., U. F., K. P., P. R., X. I., B. I., W. Q., Q. E. a B. Q. uložené zaplatiť žalobkyni plnenie zo zmluvy. V rozhodcovskom rozsudku nie je uvedená ani výška úveru, ani rozsah splnenia dlhu. Rozsudok, tak ako je to spravidla aj v iných obdobných rozhodcovských veciach, je len o plnení sumy, ktorú označila POHOTOVOSTĚ, s.r.o.

Dňa 28.5.2010 žalobkyňa ako oprávnená podala u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie. Okresný súd Humenné („exekučný súd“) uznesením z 16.6.2011 č.k. 21Er/626/2010-28 žiadosť žalobkyne o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neplatnej rozhodcovskej doložky zamietol. Exekučný súd vyhodnotil podmienky zmluvy vo vzťahu k žalobkyni značne kriticky (napr. 91,25%-né úroky, neprijateľnú rozhodcovskú doložku). Následným uznesením z 15.8.2011 č.k. 21Er/626/2010-35 exekučný súd exekúciu zastavil.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie listinami z exekučných spisov Okresného súdu Humenné, pričom vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C/125/2012 z exekučného spisu 15Er 727/2009 žalobcu ako oprávneného proti povinnej U. F. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 31.8.2009. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu 2.11.2009 vyzval oprávneného na predloženie dokladov. Oprávnený nereagoval a dňa 21.6.2011 súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.7.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C/127/2012 z exekučného spisu 18Er 505/2010 žalobcu ako oprávneného proti povinnej K. P. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 29.11.2010. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu dňa 3.12.2010 vyzval oprávneného k predloženiu listinných podkladov. Toho istého dňa vyzval stály rozhodcovský súd taktiež o zaslanie listinných podkladov. Stály rozhodcovský súd súdom žiadané podklady zaslal 20.12.2010. Súd vyzval oprávneného k predloženiu ďalších listín 25.1.2011. Toho istého dňa vyzval povinnú k podaniu vysvetlenia, či peňažné prostriedky, ktoré jej boli poskytnuté ako úver žiadala pre účely výkonu svojho povolania; po tom, ako sa oboznámil s podkladmi súd 31.3.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol; jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27.4.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C 128/2012 z exekučného spisu 21 Er 1011/2010 žalobcu ako oprávneného proti povinnej P. R. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 29.11.2010. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu preto dňa 13.12.2010 vyzval oprávneného aj stály rozhodcovský súd o predloženie listinných dokladov a následne 8.7.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia; jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1.9.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C 129/2012 z exekučného spisu 10Er 983/2009 žalobcu ako oprávneného proti povinnému X. I. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 2.11.2009. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu preto dňa 10.11.2009 vyzval oprávneného k predloženiu listinných podkladov. Dňa 3.1.2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v časti, pričom toto jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1.2.2011 a dňa 25.3.2011 následne rozhodol o zastavení exekúcie; rozhodnutie o zastavení exekúcie nadobudlo právoplatnosť 14.5.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C/130/2012 z exekučného spisu 15Er 726/2009 žalobcu ako oprávneného proti povinnej B. I. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 28.8.2009. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu preto dňa 2.11.2009 vyzval k predloženiu listinných podkladov oprávneného. Následne 21.6.2011 rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia tak, že túto žiadosť zamietol; predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.7.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 5C/131/2012 z exekučného spisu 12Er 246/2011 žalobcu ako oprávneného proti povinnej W. Q. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 4.4.2011. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu preto dňa 15.4.2011 vyzval stály rozhodcovský súd k predloženiu listinných podkladov. Stály rozhodcovský súd reagoval 4.5.2011. Následne súd 17.6.2011 rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol; predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13.10.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12C 132/2012 z exekučného spisu 6Er 728/2009 žalobcu ako oprávneného proti povinnej Q. E. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 31.8.2009. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu.

Z uvedeného dôvodu preto dňa 18.9.2009 vyzval oprávneného aj exekútora k predloženiu listinných podkladov. Oprávnený žiadal o predĺženie lehoty pre predloženie podkladov. Následne odpovedal 25.11.2009 a 3.12.2009. Dňa 27.8.2010 súd rozhodol tak, že v časti zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia a dňa 30.9.2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol v úplnosti, pričom toto jeho rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29.12.2011.

Vo veci, ktorá bola pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 12/133/2012 z exekučného spisu 5Er 1051/2010 žalobcu ako oprávneného proti povinnej B. Q. zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, doručená 9.12.2010. Pred rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd realizoval úkony, účelom ktorých bolo zistenie relevantnosti exekučného titulu. Z uvedeného dôvodu preto vyzval stály rozhodcovský súd 20.12.2010 k predloženiu listinných podkladov. K predloženiu listinných podkladov vyzval aj oprávneného, a to dňa 7.3.2011. Taktiež zisťoval účel poskytnutia úveru v tom zmysle, či peňažné prostriedky poskytované ako úver boli povinnej poskytované za účelom výkonu jej povolania. Následne súd 27.6.2011 o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol tak, že túto žiadosť zamietol; predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29.7.2011.

Žalobkyňa podala tisíce návrhov na exekučné súdy. Spoločným znakom odmietavého prístupu exekučných súdov k návrhom žalobkyne bolo vyhodnotenie konania žalobkyne ako nemravné a založené spravidla na neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä na nečestnej rozhodcovskej doložke (porov. veci tunajšieho súdu 1CoE 28/2014, 3CoE 10/2014, 7CoE 105/2014, 8CoE 105/2014, 19CoE 15/2014).

Žalobkyňa viní štát za neúspešnú exekúciu a navrhuje priznať podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len „Zákon“) náhradu škody a nemajetkovú ujmu. Podľa žalobkyne exekučný súd išiel nad rámec oprávnení exekučného súdu, konal napriek výzvam s priet'ahmi, nedodrжал 15-dňovú lehotu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Žalobkyňa uplatňuje náhradu škody za náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky 1246,27 Eur a nemajetkovú ujmu 249,25 Eur za stratu dôvery v právo a nespravodlivé riešenie veci.

Prvostupňový súd žalobu zamietol. Neuznal tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe. Poukázal na rozpor s dobrými mravmi pri právnom úkone, ktorým sa mala založiť právomoc rozhodcovského súdu. Exekučný súd bol oprávnený preskúmať exekučný titul a zastaviť exekúciu vedenú na základe takýchto okolností. Žalobkyňa vytkol nekalé obchodné praktiky spojené s používaním neprímeraných úrokov, neprímeraných sankcií, neprijateľných dojednaní o rozhodcovskom konaní. Prvostupňový súd odmietol argumentáciu o vzniku škody na strane subjektu, ktorý sám koná v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobkyňa v odvolaní trvala na tvrdení, že exekučný súd vytvoril stav právnej neistoty, konal s priet'ahmi, nesústredene a nerešpektoval prebiehajúce konanie týkajúce sa porušenia práva na zákonného sudcu a nestranný súd. Poukázala na znalecký posudok Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 1/2014 k rozsahu vzniknutej škody. Navrhla zrušiť rozsudok a vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove preskúmal rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok je vo výroku vecne správny.

Prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec správne právne posúdil. Odvolací súd si osvojuje odôvodnenie prvostupňového súdu a v súvislosti s odvolacími dôvodmi dopríňa.

Zdá sa, že zásadný problém žalobkyňa vidí v opatrení exekučného súdu neudelíť poverenie na vykonanie exekúcie vedenej na základe rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd preto na zdôraznenie správnosti postupu exekučného súdu, ktorý podľa žalobkyne mal spôsobiť škodu, dopríňa, že Slovenská republika má vnútroštátne pravidlo, ktoré umožňuje exekučnému súdu netrvať na materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku (porov. uznesenie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SD“) práve vo veci žalobkyne POHOTOVOSTĚ/Korčkovská C-76/10; tiež rozsudok C-40/08

Asturcom). Spomínané pravidlo umožňujúce preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul z hľadiska imperatívu dobrých mravov zákon stanovuje v § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Postup exekučného súdu, ktorý preskúmava spôsobilosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, je v súlade s ustanoveniami § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj ustanovením § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ak sa vykladajú teleologicky vo vzájomnej súvislosti. Ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. totiž celkom zreteľne umožňuje exekučnému súdu v určitej obmedzenej miere preskúmať rozhodcovský rozsudok, keďže len tak (jeho preskúmaním) môže exekučný súd dospieť k záverom, ktoré v zmysle citovaného ustanovenia umožňujú zastavenie výkonu takéhoto rozhodcovského rozsudku. Správnosť tohto postupu napokon potvrdzuje i judikatúra Najvyššieho súdu SR, na ktorú odvolací súd v záujme stručnosti len odkazuje (R 46 a 47/2012).

Exekučný súd jasne vysvetlil, že právny úkon zakladajúci rozhodcovské konanie odporoval morálke a princípom unijného práva a v demokratickej spoločnosti sa takéto exekúcie jednoducho povoliť nedajú.

Žalobkyňa uplatňuje náhradu škody a nemajetkovej ujmy aj v súvislosti s nedodrzaním lehoty na udelenie poverenia a s tvrdenými prietrahmi. V prerokúvanej veci išlo o exekúcie na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných stálym rozhodcovským súdom voči spotrebiteľom, a to na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve o úvere so spotrebiteľom. Vzhľadom na to, že takéto doložky sa môžu považovať za neprijateľné podmienky v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a tiež vzhľadom na relatívne turbulentný vývoj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vo veciach ochrany spotrebiteľa v danom období (porov. rozsudky citované aj v iných zamietavých uzneseniach exekučného súdu príp. iných súdov), nemožno podľa názoru súdu uvedené veci považovať za právne úplne jednoduché, pretože až do daného času ešte netvoril prieskum rozhodcovských rozsudkov úplne obvyklú a bežnú súčasť agendy exekučných súdov pri rozhodovaní o žiadosti o povolenie exekúcie. To sa prejavovalo najmä požiadavkou na predkladanie spisov rozhodcovských súdov, ich preskúmaním a pod.

Správanie účastníkov síce k dĺžke konanie samo osebe neprispelo. Nemožno však nebrať zreteľ na osobitosti nielen predmetnej veci ale tisícov obdobných právnych vecí. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. má žalobkyňa aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak a ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy sa pritom prihliada na kritériá uvedené v § 17 ods. 3 cit. zákona, teda najmä a) osobu poškodeného, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Z takto formulovaných kritérií je podľa názoru súdu zrejmé, že žalobkyňa ako právnickej osoby sa môže týkať nanajvýš kritérium uvedené v písmene b), pretože ostatné sa celkom zjavne môžu týkať len fyzickej osoby. Žalobkyňa nemá súkromný život ani spoločenské uplatnenie, ani „osobu“, doterajší život alebo prostredie, kde žije a pracuje.

Podľa súdu však práve okolnosti danej veci neumožňujú priznať žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobkyňa si totiž musela byť vedomá, že štát (okresný súd) nemôže mať kapacity na to, aby v krátkom čase spracoval tak obrovské množstvo žiadostí jedného subjektu. Z obsahu exekučných spisov je pritom zrejmé, že minimálne súdny exekútor musel byť na takýto nápad pripravený, čo sa prejavuje napríklad tým, že v zápisniciach, do ktorých bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie, je jeho podpis pripojený len formou podpisovej pečiatky alebo naskenovaného faksimile, nie originálne. Je síce pravdou, že je povinnosťou štátu zabezpečiť, aby bola spravodlivosť poskytnutá včas, pričom personálne a materiálne problémy na jeho strane spravidla nie sú dôvodom, ktorý by ospravedlnil porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov. Podľa názoru súdu však uvedené zásady platia pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod sa zaujímať o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráti na súdy s enormným množstvom nových návrhov, sa v rámci prevencie (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka) musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jeho podania schopný vybaviť, a je povinný akceptovať, že vybavenie jeho vecí nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov. Súd je totiž povinný zabezpečiť okrem iného rovnaký prístup k spravodlivosti pre všetkých a žalobkyňa nemohla očakávať, že súd promptne vybaví všetky jej veci na úkor všetkých ostatných. Žalobkyňa tak podľa názoru súdu nemohla rozumne (legitímne) očakávať

vybavenie svojich žiadostí v 15 dňovej lehote ani v tých prípadoch, v ktorých mala nárok na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Za týchto okolností nemohla žalobkyňa z nedodržania tejto lehoty zažiť žiadnu „stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí“. Za ujmu nemožno považovať ani samo „vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymożenie pohľadávky“, „vnútorné zásahy do spoločnosti“ (zrejme pocity „frustrácie členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov“), keďže v tomto prípade ide o príliš hypotetické a navonok prakticky nedokázateľné následky. Samo „ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania“ je podľa názoru súdu v prvom rade dôsledkom predošlého plánovania a rozhodnutia žalobkyne zahliť exekučné súdy tisícmi vecí v pomerne krátkom čase, v dôsledku čoho tu jednoznačne prichádza do úvahy spoluzavinenie žalobkyne ako poškodenej pri vzniknutom stave (§ 441 Občianskeho zákonníka).

To všetko podľa názoru súdu vylučuje, aby žalobkynina ujma musela byť kompenzovaná ešte aj náhradou v peniazoch.

I napriek tomu však podľa názoru tunajšieho súdu nemožno postup exekučného súdu považovať za poznačený zbytočnými priet'ahmi. Súd pritom poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej sa dokonca ojedinelá nečinnosť v období niekoľko mesiacov nekvalifikuje ako zbytočné priet'ahy v konaní (porov. napr. IV. ÚS 388/04, III. ÚS 68/09, III. ÚS 279/2013 a v nich citované rozhodnutia). V takýchto konaniach je tak problematické kvalifikovať postup exekučného súdu ako priet'ahy „zbytočné“ v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Vzhľadom na to súd dospel k záveru, že v uvedených exekučných konaniach sa exekučný súd nedopustil nesprávneho úradného postupu v podobe „zbytočných priet'ahov v konaní“ v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., čím nie je daný prvý predpoklad zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mala žalobkyni vzniknúť. Súd sa preto nemal dôvod zaoberať ani otázkami priznania náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobkyňa domáhala.

Odvolateľ namieta neprípustnú retroaktivitu v súvislosti s použitím ust. § 9 ods. 2 Zákona v znení zákona č. 412/2012 Z.z. (účinný od 1.1.2013). Zdá sa, že ide o právny lapsus, pretože prvostupňový súd uvedené ustanovenie neaplikoval retroaktívne.

K znaleckému posudku sa odvolací súd rovnako (body 12. až 19.) stotožňuje aj s podrobným odôvodnením rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda vo veci sp. zn. 10C 175/2014. „Ku skutkovým záverom ohľadom zvýšených nákladov žalobkyne na mzdy zamestnancov, na poštovné, na tlač a na správu informačného systému dospel súd zo znaleckého posudku č. 1/2014, ktorého faktickú správnosť v tomto smere súd nespochybňuje. Z uvedeného znaleckého posudku však podľa súdu v žiadnom prípade nevyplýva, že tieto zvýšené náklady sú v príčinnej súvislosti práve s exekučným konaním, v ktorom malo podľa tvrdenia žalobkyne dôjsť k priet'ahom (vec OS Humenné sp. zn. 21Er/626/2010-28 pozn. odvolacieho súdu). Pri hodnotení tohto súd vyšiel z týchto úvah:

Celkovo tak možno v tejto časti skonštatovať, že až na tri úkony (sťažnosť na priet'ahy) nemožno zo znaleckého posudku nijakým spôsobom zistiť, prečo sú zvýšené mzdové náklady dôsledkom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, a nie celkom jednoduchým a logickým dôsledkom skutočnosti, že žalobkyňa sa jednoducho v rokoch 2009 až 2011 rozhodla uplatniť a vymáhať obrovské množstvo nárokov voči svojim dlžníkom, čo si nevyhnutne vyžiadalo zvýšenú administráciu a s ňou spojené náklady. Inak povedané, zo znaleckého posudku nemožno nijako zistiť, či by k týmto zvýšeným nákladom nebolo došlo aj v prípade, že by súdy vydali všetky poverenia na vykonanie exekúcie presne v zmysle žiadostí žalobkyne a v zákonnej 15 dňovej lehote.

Rovnaké výhrady možno proti znaleckému posudku vzniesť, aj pokiaľ ide o výpočet škody v podobe zvýšených nákladov na poštovné, tlač a správu informačného systému, keďže z neho vôbec nie je zrejmé, prečo by takéto zvýšenie nemohlo byť celkom logickým dôsledkom faktu, že žalobkyňa jednoducho v danom období vo zvýšenej miere pristúpila k uplatňovaniu a vymáhaniu svojich nárokov. Navyše, v tejto časti pôsobí znalecký posudok skôr dojmom primitívnej účtovnej trojčlenky, keď na s. 34 až 42 úplne mechanicky vypočítava rozdiel medzi skutočnými nákladmi (!) zistenými z faktúr od tretích osôb za poštovné, tlač a správu informačného systému a takto zistené zvýšenie následne úplne mechanicky delí „počtom obchodných prípadov“, teda v podstate počtom vymáhaných nárokov žalobkyne v príslušnom roku (pričom z celého znaleckého posudku sa nedá zistiť, odkiaľ sa znalec

k týmto počtom „obchodných prípadov“ dopočítal). To všetko úplne bez toho, aby sa vôbec zaoberal banálnou otázkou, ako je preukázané, že celé zvýšené náklady išli len na tie „obchodné prípady“ - exekučné konania, z ktorých žalobkyňa uplatňuje náhradu škody, a nie napríklad na rozposielanie s týmto konaním nesúvisiacich písomností (napríklad súkromných) (poštovné), na tlač úplne nesúvisiacich propagačných materiálov (náklady na tlač) alebo na inštaláciu lepšieho, či výkonnejšieho počítačového systému „len tak“, z rozmaru žalobkyne (navyše znalec vôbec nevyhodnotil, či z úpravy počítačového systému nemala žalobkyňa trvalý prospech, ktorý by časť nákladov kompenzoval). Ak v tejto časti vôbec možno znaleckému posudku priznať vôbec nejakú logickú úvahu, o čom súd pochybuje, ide podľa názoru o typický prípad logickej chyby „post hoc ergo propter hoc“, teda keď sa z časovej súvislosti dvoch javov (zvýšená exekučná aktivita a zvýšené náklady) automaticky vyvodí ich príčinná súvislosť. Zo všetkých týchto dôvodov dospel súd k záveru, že predložený znalecký posudok preukazuje nanajvýš tak fakty v ňom uvedené (skutočnosť, že u žalobkyne došlo v rokoch 2009 až k zvýšeniu mzdových nákladov a nákladov na poštovné, tlač a správu počítačového systému), no v žiadnom prípade nepredstavuje dôkaz príčinnej súvislosti týchto zvýšených nákladov s tvrdým nesprávnym úradným postupom. Na základe toho súd podľa § 132 v spojení s § 120 ods. 1 O. s. p. (dôkazné bremeno žalobkyne) dospel k záveru, že vznik škody v príčinnej súvislosti nebol dokázaný“.

Odvolačí súd nevidí vadu konania v prípade neprerušenia konania vo veci zákonného súdu. Prvostupňový súd nebol exekučným súdom a táto odvolacia námietka je súčasťou ako keby formulárových podaní žalobkyne, ale zjavne smerovaných vo veciach, v ktorých o náhrade škody rozhodoval súd, ktorý bol zároveň exekučným súdom, a to nie je prípad predmetnej veci.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 219 O.s.p.).

V odvolacom konaní úspešnej žalovanej trovy nevznikli. Z tohto dôvodu sa ich náhrada nepriznala (§ 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.